

ЖАЛБИ.

И женитѣ ме спирахъ да ми
исказватъ тѣжитѣ си. Тѣ пла-
чахъ и се удряхъ въ гръдитѣ,
а азъ неможахъ никакво да имъ
помогна.

Мак. Гаханъ.

I.

Чужденецо милостиви.
Богъ ли тѣ прати при насъ,
Наш'тѣ мъжи зли горчиви
Тебъ да кажемъ тоя часъ?

Виждъ ти нашитѣ неволи,
Какъ лѣймъ сълзи като градъ,
Какъ сме болни, какъ сме голи,
Какъ умираме отъ гладъ!

Азъ бѣхъ майка съ три дѣцѣща,
Като ангели на гледъ,
Имахъ щерка хубавица,
Мила като майски цвѣтъ.

Имахъ кѣща, имавъ стрѣха,
Дѣ' прѣкарвахме животъ;
Трудътъ бѣше ми утѣха,
И дѣцѣта ми — имотъ.

Но дойдохъ зли душмани!
Чужденецо, азъ видяхъ
Тукъ дѣцѣта си исклани,
И домътъ си въ димъ и прахъ.

И останахъ да чернѣя
Тукъ безъ хлѣбъ и безъ въртопъ,
И се чудя какъ живѣя
Иоще въ този черенъ гробъ!

II.

Ти дойде да ни обидишъ,
(Харенъ гледашъ се челѣкъ);
Охъ, тѣзъ рани, що ги видишъ,
Иматъ ли, кажи жи, лѣкъ?

Чужденецо, обади ми,
Нѣйдѣ мислятъ ли за насъ?